

Շ Ե Փ Ո Ր

Ջրվեժին դեմ օրերու՝
 Զրսասանի՛լ,
 Զունենա՛լ նրադումներ անարի :
 Նայիլ ռխով ֆու դասալիֆ ուժերուդ ...
 Հոգիդ վառել արշալոյսի մը նրման,
 Լըսել կոչեր կըռիւներու հեռաւոր,
 Ու մաֆառումն ընել կեանքիդ ֆու ճամբան
 Եւ յաղթանակն՝ իր վախճան :

Գեղեցկութի՞ւն ...
 Զայն որոնել անձրեւին մէջ արեւին,
 Վարդաքաւիչ ժայռերուն
 Դեմ փշրըւող ջուրերուն,
 Շարժածեւին մէջ անփոյթ՝
 Դատարկապորտ սա տըղոց,
 Ու տերեւի մը շուրթին
 Երագող շիք մը ցօղին :

Երջանկութի՞ւն ...
 Անհանգրըւան քիթեռնիկ,
 Որ կ'այցելէ հոգւոյն՝ նիրհող մանուկին,
 Կը բանայ քեւ՝ համբոյրներէն մայրերու,
 Ու դաշտին մէջ,
 Իբրեւ ոգին ծաղիկներուն ծիածան,
 Կը թռչկոտի հովերուն հետ բուրումի,
 Ու երբ գիշերը հասնի,
 Խաղաղութեա՛մբ կը մեռնի :
 Շունչ մը կապոյտ՝ որ ցայգուն՝
 Ծովին վըրայ քեւատարած կը շրջի ...
 Հըրաշավէպն աստղերուն,
 Որ կը լսուի մեղմաճայն
 Կարկաչերգին մէջ առուակի մը գարնան :
 Բոսոր գինի՝
 Որ կը հոսի երակին,
 Միսերուն մէջ բանուրին՝
 Կեանքի դափնին իր արիւնո՛վն ոռոգող :
 Ե՛րգ չըզըրուած, գոր կ'երգեն
 Մերկ բագուկները յաղթող :

Հարըստութի՞ւն ...
 Գտնել միայն հոգիիդ մէջ, երբ կանգնիս
 Ըստուերներուն մէջ երգեցիկ գոյներու,
 Վըրանին տակ
 Մեխակաթոյր ամպերուն,
 Կամ բըլուրի մը վըրայ՝
 Վերջալոյսի մը պահուն ...
 Բարեկամի մը անշըպար նայուածքին,
 Անոյշ աղջկան մը ժըպիտին ծաղկաշող,
 Շնչած օդիդ, ու օրումն
 Յոյսին մէջ գայն որոնել
 Եւ գըտնե՛լ ...

Անմահութի՞ւն ...
 Զարձակել լոյսը միտքիդ՝
 Բարձունքներու կապոյտին,
 Ու չըթափել գայն ի գուր
 Անդունդն ի վար վիհերու ...
 Բո՛յրը գուցէ՝ ծաղիկներուն վաղամեռ,
 Շե՛շտը ձայնիդ, որ անվերջ
 Կը քափառի ոլորտներու մէջ կապոյտ,
 Մինչ կը դառնայ մարմինդ հողին նախամայր :
 Անումն հանդարտ անդադար՝
 Սա բոյսերուն, աստղի մ'հոգին երագող,
 Որոնց կ'իջնեն մարգարիտներն իբրեւ ցօղ ...
 Համբո՛յր մը մեծ,
 Որ կը մեկնի շունչիդ հետ,
 Դեռ չըհասած իր երագին ծիրանի՝
 Վա՛րդ մը կոկոն՝

..... Սէ՞ր ...
 Որ չըբացուա՛ծ կը մեռնի :
 Կա՛նգ առնել ...
 Ինչո՞ւ պեղել քաֆուն խորհուրդն իրերուն ...
 Հոգիդ բանալ աստեղաբիր գիշերին,
 Ու բաժակի մը նրման,
 Լեցուի՛լ, լեցուի՛լ ու յորդիլ :
 Լըսել ձայներ հեռուներէ անձանօր,
 Զայներ՝ անխոյզ խորերէն

Քու գոյութեանդ անձաւին,
 Բայց հասկընալ չըջանա՛լ ...
 Լո՛ւտ ըզմայլիլ, խըռովի՛լ,
 Դընել բըռունցքըդ նակատիդ յանդիման,
 Ըզգալ նըւագը սիրտիդ,
 Ըլլալ կըշոռոյթ, ըլլալ չափ,
 Այլ, բառերուն չըյանձնել
 Բոցն ու սարսուռն արիւնիդ ...
 Մարել ջահերդ
 Ու մութին մէջ կործանիլ դուն քու վըրադ
 Բայց թոյլ չըտալ որ թրջին
 Քու քարթիչներդ ու հոգիդ ... :

Զըխորանա՛լ, չըսուգուի՛լ ...
 Բարե՛ւ ըսել ու անցնիլ
 Քեզի ժպտող սա գոյգերուն երազուն:
 Ե՛տ դառնալ մերթ
 Չայնէ մը հին ու ծանօթ՝
 Քու գերարթուն ըզգայութիւնդ արիւնող,
 Իրեն կանչող բարեկամի մը ձայնէն ...
 Նայուածքներուդ մէջ դընել
 Բոյրն ու աւիշն հոգիիդ,
 Ծառ մը ինչպէս՝ իր պըտուղին մէջ հասուն,
 Ու գայն նետե՛լ այդ տըղուն ...

Յետոյ քալե՛լ,
 Քալել անխո՛նջ, ուղիներէ անծանօթ.
 Բանալ հոգիդ բախումներու քացակայ,
 Ըզգալ արիւնդ ընդունակ՝
 Խոյանքներու անհաշիւ,
 Ըլլալ քեթեւ, ըլլալ արի, համարձակ.
 Նե՛տ մը լարուած՝

Մեկնումներու տենդագալար պըրկումով,
 Նե՛տ մ՛ուղղածի՞ց՝ աղեղին դէմ հոգիիդ :
 Զըսել «ինչո՞ւ» եւ կամ «ո՞ւր»,
 Մընալ միշտ խո՛ւլ
 Թաւալումին ողբաձայն՝
 Ժամանակի գետերուն :
 Ըլլալ կամուրջ մը նետուած
 Անջըրպետէ մ՛անջըրպետ,
 Ու փողակէն մըտածումիդ ջըրանցքին
 Ըզգալ հոսիւն յաւերժութեա՛ն խորհուրդին :
 Ո՛չ, չընկըրկի՛լ
 Անկումներու սարսափէն,
 Ու չըբանալ նիզակներուն դէմ կեանքի՝
 Դըրօշը վատ պարտութեան :
 Քալել ուղիդ, քալել հաստատ, լանջաքա՛ց,
 Զըսպանակուած՝ տենդովը մեծ երկունքին ...
 Հոգիդ բանալ հովերուն դէմ հեռաքշաւ,
 Լուսաբացին դէմ վաղուան,
 Ու երբ անձրեւն ու քամիները ծեծեն
 Թեւն երազիդ ծառերուն,
 Շառաչներէն այդ ուժգին,
 Ու դոփինէն քայլերուդ,
 Լըսել անդուլ
 Չայն մը խոժոռ ու խորունկ,
 Որոտումի պէս հըզօր,
 Չայն մը արու, տիրական,
 Մեծ շեփորի մ՛իբրեւ յամառ արձագանգ
 — Կեա՛նք, կեա՛նք, կեանք ... :

ՎԱՀԷ - ՎԱՀԵԱՆ